

בישול אחר בישול – במאכל יבש

יט. מאכל יבש שהתבשל כל צרכו אין בו איסור בישול אפילו נצטנן^{๒๒}, הואיל ואין בישול אחר בישול, ולכן מותר ליתן מאכל כזה על גבי קדחת מאכל או מיחם העומדים על האש, אף שהמאכל עחיד להגיע לדרגת חום שהיד סולדת בו.

אף באופן שהמאכל עצמו התבשל, מ"מ אם נתנו בו תבלין אחר הבישול יש איסור לחזור ולבשלו מחדש שהתבלין עדין לא התבשל. ולכן אין ליתן גרעיני חומוט [המכונה ארבעת] לחימום על גבי המיחם, משום שהתבלין מתבשל מכח חום האש.

בישול אחר בישול – במאכל לח

כ. דבר זה [הינו דבר נוזלי] שהתבשל והצטנן יש להבחין בו בין שני מצבים:

[א]. אם הצטנן לגמרי איסור לחיממו שנית מהמת איסור בישול^{๒๓}.
[ב]. אם לא הצטנן לגמרי, אף שהצטנן עד שאין היד סולדת בו, מותר לחיממו שנית משום שבאופן זה נאמר הכלל שאין בישול אחר בישול אף בדבר לח^{๒๔}.

דין זה שאמרנו שאם לא הצטנן לגמרי אין בו איסור בישול, והוא דוקא באופן שעדרין ראוי לאוכל מהמת החום שנשאר בו, והינו ש אדם המעוניין במשקה חם שותה אותו בתורת חמין קצר, אבל אם הצטנן עד כדי כך שבני אדם אינם רואים אותו כחם אלא כפושר בעלמא, הרי זה כzion גמור ואיסור לחזור ולחיממו לכל הדעות^{๒๕}, וראה הערת^{๒๖}.

מכ. שורע סי' שייח' ס"ד.
 מג. שם, וסעיף ט"ז. ומבואר בפוסקים שם סט"ז שוג בשומר נוזלי נאמר האיסור הזה של בישול אחר בישול אם נצטנן, אך שבשומר יש חילוק בנסיבות בין כי למboseל, שהשומר חיינו ראוי לאכילה והשומר המboseל ראוי לאכילה, מ"מ גם החיממות של השומר הנוזלי נחשב בישול.

מד. רמ"א שם סט"ז. ועיין בהקדמה לסעיפים אלו שהבאו שלדעת השורע אין הרין כן. אלא כל שהצטנן עד שאין יד סולדת בו איסור לחזור ולחיממו משום איסור בישול. מה. עי' גראז סי' שייח' ס"ט ופמ"ג בא"א סי' שייח' ס"ק ל"ט ובשביתת השבת מלאכת מבשל בבא"ר ס"ק כ"ב ובשות' אג"מ אור"ח ח"ד סי' ע"ד דיני בישול אותן ב'. ולשון החזו"א סלו"ז סקי"ג ד"ה וכותב "חמיותו ניכרת".

מו. עיין בשורת אבני נוך או"ח סי' ק"צ אותן ו' שכח שבל מה שהתריר הרומ"א הוא רק באופן שהחומר המועט שיש בתבשיל הוא חום שנשאר בו מהמצב בו היה רותח, אך

מה נחשב לדבר לח

כא. ישנן דרגות שונות של סמכות במאכלים ובסוגים שונים של רוטב, ובפסקים לא נתפרש גדר וקצת מהו דבר לח שיש בו איסור בישול אחר בישול, ומהו דבר יבש שאין בו איסור, וראה הערכה²².

דבר מאכל שרובו יבש ומיעוטו לח

כב. נחלקו הפסקים בדיון דבר מאכל שרובו יבש ומיעוטו לח כגן חתיכות בשר או חמין עם רוטב, האם דינו בדבר יבש ואין בו בישול אחר בישול, או שדין הרוטב כדין דבר לח²³. ולמעשה מורים גROLI הוראה שם יש

אם הצטנ לגמרי וחוזר והוחם מעט אין היתר להרתויה בשבת ואף אם בכניסת השבת כבר היה חם מעט. [ועיין בחזו"א סי' ל"ז ס"ק י"ג ד"ה הרוצה שכח דהנל תלוי באם היה פעם אחת צונן בשבת, ומשמע אדם הוחם מעט בע"ש שרי להרתויה בשבת, ואפשר שאין כוונתו בדוקא, וצ"ע].

ועיין ברכבי רע"א בಗליון השוריע סי' רנ"ג שעתק בדיון שומן שהתחבש והעצנן וכח ראמ השומן נצטנן בעודו לח ואחריכ נקרש אסור לבשלו בשבת מושם שכשעה שנצטנן פקע ממנו שם בישול, דליה שנצטנן מבישולו אינו מבושל, אך אם השומן נקרש קודם שהצטנן לגמרי מותר לבשלו שנית בשבת מושם שבאופן זה לא פקעה ממנו מעולם תורת בישול, דברמן שקרש היה זה בגין מבושל, כיון שבדבר מוצק אין תורת בישול פוקעת אף בעודו צונן, ולאחר שהוחם מעט ונימוח ג"כ אין בו איסור בישול, דבר הוא חם קצת, ובדבר חם קצת מיקל הרמ"א שדין כמבושל. ولכארוה צ"ע דכין שהחום של השומן הנחליל אינו שארית מחום הרותיה שלו מסתבר שכחא"ג לא הקל הרמ"א].

עין ספר מאור השבת סי' ר' הערכה י"ז דהגרי"ש אלישיב שליט"א נקט לגבי כתשופ [رسק עגבניות] דהוי בגין דבר יבש, וכן כ' הגרש"ז אוירבראך זצ"ל שם ב麥תבים בסוף הספר מכתב א'>About A'. ובשורות א"ג או"ח ח"ד סי' ע"ד דיני בישול אות ה' נסתפק בזה. וואולי החיחסו לדרגות סמכות שונות, וקשה ליתן קצתה בדבר.

והנה לכארוה עיקר החילוק בין דבר לח [שיש בו בישול אחר בישול] לבין דבר יבש [שאין בו בישול אחר בישול] הוא מושם שבדבר לח יש חסיבות מרכבה לחומו, ופעמים שאין רגילים לאוכלו כלל כשהוא צונן, ולכן חתISCO הפסקים הממחמירים את החימום בכישול, משא"כ בדבר יבש שבדרך כלל הוא ראוי לאכילה אף בהיותו צונן. ומעטה אפשר שלענין הנידון הנ"ל [של דרגות הסמכות להקרא דבר יבש] יהא בזה חילוק בין מאכלים שונים, דיש מאכל שבנסיבות מסוימות נדרש ראי לأكلיה אף בהיותו צונן ויש מאכל שצורך לזה סמכות מרובה. [ומ"מ פשוט דמאכל נוזלי לגמרי יש בו בישול אחר בישול אף אם הוא ראוי לאכילה מלחמת שהוא צונן].

מה. בספר מנחת כהן שער ב' פ"ב נקט דהולcin בזה אחר הרוב [והביא ראייה מההתורה להחמים חתיכתبشر]. והובאו דבריו בספר דעת תורה. אמנם הא"ר סי' ש"ח סק"א הנהיג